

στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀρχιευνοῦχου, ζητῶν ἐν πασι τοῖς ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένους βλέμματιν ἐκείνους τοὺς τεταπεινωμένους ὀφθαλμοὺς τῆς Γκιουλ αὐτῇ ἡσθάνθη ἐκυτῇ ὡς λιποθυμοῦσαν. Ἦτο ὁ χρός καὶ ἐξησθενημένος ὡς καὶ κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς Προύσης! ἡ δὲ πλουσία στολή του προὔζειν κατὰ φανερότερον τὴν ἰσχύοντά του ἐφάνετο πάσῃ καὶ τὸν ἐλυπήθη. Ἐν ᾧ δ' αἱ σουλτάνκι γονυπετεῖς ἐφίλουν τὸ κράσπεδον τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἀβδουλ-Μετζίτ, ἡ Γκιουλ, καὶ αὐτὴ προσκλινῆς κατὰ τὴν διάβασίν του, ἀπῆντησε τὴν χεῖρα τοῦ σουλτάνου ὑπὸ τὰ χεῖλη της. Ἡ χεὶρ ἐκείνη ἡ λιπόσαρκος συνετινάχθη εἰς τὴν ἐπαφὴν τοῦ ἐκ πυρέσσοντος στόματός της.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κ.

ΧΩΡΙΣ ΠΟΤΕ ΝΑ ΙΔΩΣΙΝ ΑΛΛΗΛΟΥΣ

[Διήγημα Alphonse Karr, μετὰρ. Γ. Α. Βαλζάνη].

Ὁ κρότος τῶν θυρῶν δὲν ἤκούετο πλέον, ἐπίσης ἔμελλε νὰ παύσῃ καὶ ὁ κρότος τῶν ἀμαξῶν. Ἐντὺς αἰθούσης, φωτιζομένης ὑπὸ πλείστων κηρίων κατὰ τὰ δύο τρίτα κατανκλωθέντων, παρὰ τὰ λειψάνα μεγάλῃς πυρᾶς, ἐκάθηντο εἰσέτι δύο πρόσωπα, τριακονταετίς περίπου γυνή, καὶ νέος ὀλίγα ἔτη νεώτερος.

— Ὑπάρχει μία κακὴ συνήθεια, εἶπεν ἡ βαρὺν, τὴν ὁποίαν πολλὰκις ἐν τῇ ζωῇ μου ἀπῆντησα.

— Ἐλπίζω, κυρία, ὅτι δὲν ἔχετε παρὰ πονὺν ἐναντίον τῶν παιδαγωγῶν.

— Ὅχι, Ραούλ, ἀλλ' ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἐξερχόμενοι τοῦ χοροῦ εἰς τὰς δύο τὸ πρωί, συμπαρασύρουν ἐν τῇ φυγῇ των ὅλους τοὺς ἀλλοὺς. Ὅταν μένουν καὶ χυρεύουν ἕως εἰς τὰς δύο τὸ πρωί, δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ εἴμπορῶσιν νὰ κοιμηθοῦν κατὰ τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός, χωρὶς νὰ μετνοήσουν, διότι τόσον γρήγορα ἀνεχώρησαν τοῦ χοροῦ. Ἐγὼ εἶμαι βεβιασμένη, ὅτι μετὰ δύο μόλις ὥρας θὰ εἴμπορῶ νὰ κοιμηθῶ. Μὴ φύγῃς λοιπὸν ἀκόμη, τὰ παιδιὰ μου ἦσαν κουρασμένα καὶ ὡς ἐκ τούτου τοῖς ἔδωκα τὴν ἀδειαν νὰ κοιμηθοῦν περισσότερον, τὸ ὅποσον καὶ ὁ διδασκαλὸς δύναται νὰ κάμῃ. Ἐχεις νὰ μοὶ διηγηθῇς κάμμιν ἱστορίαν; ἡ μάλλον ἀπάντησον εἰς ἐρωτήσιν, τὴν ὁποίαν μὲ ὑποβάλλει ἡ προσοχή σου εἰς τὸ νὰ ἐξετάζῃς τὰς διαφόρους γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἐνταῦθα πρὸ ἐνὸς τετάρτου. Ἀπὸ ὅσας ποτε ἐγνώρισες, ποία σοὶ ἐφάνη ὠραιότερα;

— Χωρὶς νὰ λογαριάσω ὑμᾶς, κυρία;

— Χωρὶς νὰ μὲ λογαριάσητε, κύριε.

— Τότε ἐκείνη τὴν ὁποίαν οὐδέποτε εἶδον.

— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παρὰδοξος τρέλλας.

— Ὅχι, τόσον δ' ἀπαράδοξος. Τὴν ὠραιότητα, κρίνω οὐχὶ ἐκ τῶν μαθηματικῶν ἀναλογιῶν τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τὸ ὅποσον παρᾶγει. Ἀπὸ ὅσους ἐρωτας δὲ μέχρι τοῦδε ἔσχον, τὸν περιπαθέστερον, τὸν σφοδρό-

τερον καὶ τὸν ποιητικώτερον μοὶ ἐνέπνευσε, γυνὴ τῆς ὁποίας οὔτε τὸ ἄκρον τοῦ ποδὸς τῆς εἶδόν ποτε.

— Συμπεριλαμβάνων ἔτι καὶ ἐκείνην μὲ τὸ κυανοῦν φόρεμα, τὴν ὁποίαν σοὶ εἶπον νὰ χορεύῃς;

— Ἐκείνην, τῆς ὁποίας ἐκ τῶν προτέρων μοὶ ἐνεκωμιάσατε τὴν ὠραιότητα;

— Μάλιστα.

— Δὲν τὴν εἶδον. Ὅταν ἠθέλησα νὰ τὴν πλησιάσω διὰ μέσου τῶν χορευτῶν, ἐκείνη εἰσῆρχετο εἰς ἐτέραν αἰθουσαν, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος εὐτυχιστέρου ἐμοῦ.

— Ἡ μάλλον εὐκίνητοτέρου.

— Εἶδον δὲ μόνον τὰς τελευταίας πτυχὰς τοῦ κυανοῦ ἐκείνου φορέματος, τὸ ὅποσον μ' ἐδεικνύετε.

— Διηγῆσού μοι τὴν ἱστορίαν σου, Ραούλ. Εἶναι μεγάλη;

— Δὲν δύναμαι ἐκ τῶν προτέρων νὰ τὸ εἶπω. Ἐὰν ἐνθυμηθῶ μόνον αὐτὴν, θὰ ἦναι μικρά, διότι ὀλίγα συμβάντα καὶ περιπετεῖας ἔχει. Ἀλλ' ἐὰν κατ' αὐτὴν ἀναπολήσω ζωηροτέρων ἀνάμνησιν, δὲν εἰξεύρω πόσον θὰ μακρύνῃ.

— Δὲν πειράζει· ἐὰν μὲν μὲ εὐχαρίστησῃ, θὰ τέρψῃ τὴν ἀϋπνίαν μου, ἐὰν δὲ εἶναι ὀχληρὰ θὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ.

— Ὅπως καὶ ἂν συμβῇ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἐλκύσω τὴν εὐμένειαν τοῦ ἀκροατηρίου μου. Εἶναι σπανιωτάτη καὶ ὠραιωτάτη εὐκαιρία τὴν ὁποίαν σπεύδω νὰ ἐπωφεληθῶ. Ἀρχίζω λοιπόν.

— Ποῖν ἀρχῆς κτύπησε τὸν κώδωνα διὰ νὰ βάλουν ζύλα εἰς τὴν φωτιάν.

— Θὰ βάλω μόνος μου.

— Εἰσαι ἐπιδέξιος ῥήτωρ. Φοβεῖσαι μήπως ἡ στιγμιαία παρουσία τοῦ ὑπηρετοῦ διακόψῃ τὰς εὐνοϊκὰς διαθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας εὐρίσκομαι διὰ νὰ ἀκούσω τὴν ἱστορίαν σου καὶ μήπως ταράξῃ τὴν προσοχήν μου. Σὲ ἐμάντευσα;

— Δὲν δύναμαι νὰ τ' ὁμολογήσω. Εἴμπορῶς νὰ εἶπω ὅτι οἱ ὑπηρεταὶ εἶναι κουρασμένοι, καὶ οὕτω φαίνομαι ὅτι κάμνω τούτο ἀπὸ φιλανθρωπίας μάλλον.

— Εἴμεθα ἀμφοτέροι πολλὸ ἔξυπνοι διὰ νὰ πιστεύσωμεν τὴν φιλανθρωπίαν. Ἀρχίσατε. Εἶμαι ὅλη ὥτα.

*

— Ἡμεῖς εἰκοσαετής, ἤρξατο ὁ Ραούλ, καὶ ἀπὸ τινων μηνῶν εὐρισκόμην εἰς τὰ παρόδια τῆς Βρετάννης. Ὦν παιδαγωγὸς δύο νέων τελευταίου τινὸς μέλους μεγάλης οἰκογενείας, εἶχον συνοδεύσῃ τὸν πατέρα τῶν μαθητῶν μου εἰς τὴν θερινὴν ἐπαυλίν του. Ἡ ἐπαυλις αὕτη ἦτο ὠραιωτάτη ἂν καὶ ἐρειπωμένη, ἐνιαχοῦ ζωγραφικωτάτη, καὶ τόσον ἐγγὺς τῆς θαλάσσης, ὥστε ὅταν ἐφύσα ἄνεμος ἀπὸ τοῦ πελάγους ἡσθανόμεθα ἐνίοτε ἐπὶ τῶν χειλέων μας ἀλατούχον οὐσίαν. Ὀλοκληρὸν τὴν ἡμέραν ἀφιέρωνον εἰς διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν μου καὶ εἰς περιπάτους, τοὺς ὁποίους ἐκάμναμεν εἰς τὴν παραλίαν τὴν ἐσπέραν ἐπαιζόν με τὸν πατέρα των ζαρκίαν καὶ ἐπίναμεν ποῖντες.

Ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἔπιον περισσότερον τοῦ συνήθους, μ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ κοιμηθῶ, καὶ διὰ τοῦτο κατέβην εἰς τὸν κήπον. Ἐν ᾧ ἀπῆλθον τῆς γαλήνης καὶ τῆς νυκτερινῆς δρόσου, ἤκουσα αἰφνης γλυκεῖαν γυναικεῖαν φωνὴν ἄδουσαν δι' ἀφελοῦς καὶ μονοτόνου ἤχου ἄσμα, τὸ ὅποσον συχνάκις ἤκουσα ψαλλόμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων τοῦ μέρους ἐκείνου. Εἰς μάτην προσεπάθησα ἐπὶ μακρόν, καθ' ὅσον ἐψάλλε, νὰ ἴδω πόθεν ἤρχετο ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἥτις ἐφάνετο ὅτι κατήρχετο ἂν οὐχὶ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τοῦλάχιστον ἀπὸ τῶν δένδρων, τὰ ὅποια ὄντα ὑψηλὰ καὶ πυκνὰ ἐκάλυπτον τὸν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου τοῖχον. Ἐπὶ τέλους διέκρινον φῶς εἰς μικρόν τι παρὰθυρον καλυπτόμενον ὑπὸ φυλλώματος. Ἀναμφιβόλως τὸ παρὰθυρον τοῦτο ἀνῆκεν εἰς οἰκίαν συνορεύουσαν μετὰ τὸν τοῖχον, καὶ ἡ ὁποία κατωκεῖτο ὑπὸ δύο μόνων γυναικῶν μετὰ τινων ὑπηρετῶν. Ἡ φωνὴ ἔπαυσεν ἄδουσα, καὶ τὸ φῶς ἐσβέσθη. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμεινα εἰς τὸν κήπον κατελθήμενος εἰσέτι ὑπὸ μαγευτικῆς ἐντυπώσεως. Τὴν νύκτα πολὺ δυσκόλως ἀπεκοιμήθην. Ἀλλὰ τὴν ἐπιοῦσαν τὸ πρωί, οὐδὲ τὸ ἐσκεπτόμην.

Ἐν τούτοις τὴν ἐσπέραν ἐνεθυμήθην τὸ μικρὸν παρὰθυρον καὶ τὴν φωνήν, καὶ μόλις ἐτελείωσα μετὰ τὸν οἰκοδεσπότην τὸ ζαρκίον, κατέβην εἰς τὸν κήπον. Εἰς τὸ παρὰθυρον ὑπῆρχε φῶς, τὸ δὲ φῶς αὐτό, διὰ μέσου τῶν φύλλων, ἐφάνετο ὡς λαμπυρίαι ἐντὸς τῶν χόρτων. Ἀλλὰ δὲν ἐψάλεν. Ὁ νοῦς μου ἤρξατο νὰ πλάττῃ ἀόριστα ὄνειροπολήματα, καὶ κατὰ φαντασίαν προσεπάθησα νὰ πλάσω τὴν κατόικον τοῦ μικροῦ δωματίου. Ὅθ εἶναι νέα, ἔλεγον, διότι ἡ φωνὴ ἦτο δροσερωτάτη.

Ἡμέραι τινὲς παρῆλθον ἀπόμνη καθ' ἧς ἐνησχολήθην πολὺ περισσότερον περὶ τοῦ ὄνειροπολήματός μου παρ' ὅσον ἔπρεπεν. Μίαν ἡμέραν, ἐν ᾗ περιεπάτου με τοὺς μαθητάς μου ἔχων ἐπ' ὤμου τὸ ὄπλον μου, εἶδον διερχόμενον ἔμπροσθεν ἡμῶν παιδά τινα, ἐρχόμενον ἐνίοτε εἰς τὴν ἐπαυλιν ἵνα πωλήσῃ καρπούς. Τὸν ἐκάλεσα, ἡ δὲ τύχη ἡ ἡ ἀργία μ' ἔκκαμε νὰ τὴν ἐρωτήσω πόθεν ἤρχετο.

— Ἐρχομαι ἀπὸ ἀνωφελεῖς δρόμους, μ' ἀπεκρίθη. Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα εἶναι πολὺ θυμωμένη περὶ δὲν ἔχει λουλούδια διὰ τὴν ἐορτὴ τῆς μητέρας της, ἐπειδὴ ὁ βορρῆς, περὶ φουσούσε προχθές, ἐξήρανε ὅλα τὰ τὸν κήπον.

— Καὶ ποία εἶναι ἡ δεσποινὶς Παυλίνα; ἠρώτησα ἐγώ.

— Ἡ γειτόνισσά σας. Μία πολὺ καλὴ καὶ πολὺ ὠραία κόρη. Αὕτη μὲ μαθαίνει νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω, διὰ νὰ εἴμπορῶ νὰ γίνω μὲν ἡμέραν γραφεὺς συμβολαιογράφου καὶ μετὰ πληρώνει πολὺ καλὰ διὰ τὰςπραγματικὰς της.

Ἡ περιεργία μου ἐκεκλήθη τὰ μέγιστα καὶ ὡς ἐκ τούτου πλείστας ἐρωτήσεις τῷ ἔκαμον. Ἐμαθον λοιπὸν ὅτι αἱ κυραὶ αὐταὶ οὐδέποτε ἐξήρχοντο, καὶ ὅτι τὸ μικρὸν παρὰθυρον, τὸ ἐκ τῶν φύλλων καλυπτόμενον, ἀνῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς δεσποινί-

δος Παυλίνας. Κατὰ τὸν ἐπίλοιπον περὶ πᾶν τὸν ἡμῖν λίαν σκεπτικὸς. Ὅταν ἐπανήλθον μὲ τοὺς μαθητὰς μου, μετέβην μόνος πρὸς τινὰ μακρυνὸν κῆπον, ὁ ὅποιος ἤξευρον ὅτι πάντοτε εἶχεν ἄνθη. ἔνεκα τῆς φροντίδος ἦν ἐλάμβανεν ὁ κάτοχος αὐτοῦ, ἵνα τὸν προφυλάττῃ ἀπὸ τινων θηλαστικῶν ἀνέμων.

Τὴν νύκτα, ὅταν ἐβεβαιώθην ὅτι ὅλοι εἶχον κοιμηθῇ, ἀνερχήθην εἰς ἓν δένδρον, ἡσθάνθην δὲ τὴν καρδίαν μου σφοδρότατα πάλλουν, ὅταν ἐπλησίασα τὸ παράθυρον ἦτο κατὰ κλειστον καὶ σκοτεινότατον. Ἐκρέμασα δέσμη ἀνθέων εἰς ἓν σίδηρον καὶ κατέβην, ἐκδεσμεύμενος ὀλίγον.

Δὲν ἐτόλμων νὰ εὐρίσκωμαι εἰς τὸν κῆπον, καθ' ἣν στιγμήν θὰ ἔβλεπε τὰ ἄνθη, περετῆρησα μόνον τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅτι τὰ ἄνθη δὲν ἦσαν πλέον ἐκεῖ. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐκάλεσα τὸν μικρὸν παραγγελοδόχον ἡσθάνομην ἐμαυτὸν εὐτυχῇ νὰ ὁμιλῶ μετὰ τινος, ὅστις νὰ τὴν εἶδεν, ὅστις νὰ ἤκουσε τῆς φωνῆς τῆς τῷ ἔδωκα μάλιστα μαθήματα ἀριθμητικῆς. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τούτων ὁ μικρὸς μὲ εἶπε:

— Ἡ δεσποινὶς Παυλίνα εὐχαριστήθη πολὺ διότι μαθάνω ἀριθμητικὴν, καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς ἤμῃ εὐγνώμων δι' αὐτό.

Ἐκ τούτου ἐνόησα ὅτι αὐτὸς τῇ εἶχε κάμῃ λόγον περὶ ἐμοῦ, καὶ δὲν ἐτόλμωσα νὰ τῷ κάμω πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς γειτονίας μου. Ἐν τούτοις μίαν ἡμέραν ὁ μικρὸς Λουδοβίκος εἶχε κυκλῆν ταινίαν ἣν ὑπερηφάνως ἔφερε, μὲ εἶπε δὲ ὅτι τῷ τὴν ἔδωκεν ἡ δεσποινὶς Παυλίνα. Τῷ ἔδωκα χρήματα ἵνα μοὶ τὴν δώσῃ, ἀλλ' ἐπιμόνω ἡρνήθη. Συνεπέρανον μόνον ἐκ τῆς ταινίας ταύτης ὅτι θὰ ἦτο ξανθή. Καὶ ὅλα αὐτὰ μ' ἐνδιέφερον εἰς μέγιστον βαθμόν.

Μίαν ἐσπέραν, ὁ ἥλιος εἶχε δύση ἐντὸς ὀρίζοντος φωτισμένου ὑπὸ μακρῶν ἐρυθρῶν ταινιῶν, ὁ μεσημβρινόδυτικὸς ἀνεμὸς ἔπνεε σφοδρότατος, ἡ δὲ θάλασσα ὑποκώφως ἐταράσσετο ἐν τῷ βάθει αὐτῆς. Ἠγείρετο ὑψηλότητα καὶ ἐφαίνετο προχωροῦσα μὲ μεγάλα κύματα κατ' ἐπάνω τῆς γῆς, ὥσπερ διὰ τὴν καταπίη. Τέλος ἡ φοβερώτερα θύελλα ἐξερράγη. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, διότι ἀπὸ τῆς προτεραιῆς πλεῖστα πλοῖα εἶχον ἐξέλθῃ πρὸς ἀλιεῖαν καὶ δὲν εἶχον εἰσέτι ἐπανελθῇ. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παῖδιά ἦσαν εἰς τὴν ἀκτὴν καὶ ματαίως ἔβλεπον εἰς τὸν ὀρίζοντα. Πολλοὶ ἦσαν γονυπετεῖς ἐμπροσθεν ξυλίνου σταυροῦ, παρὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Τέλος παρετῆρησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὰ ἱστικά δύο πλοιαρίων ἐκ τῶν περιμενομένων.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐπανήλθον εἰς τὴν οἰκίαν, διὰ νὰ μὴ χάσω τὴν ὥραν καθ' ἣν ἔβλεπον τὸ φῶς ἐντὸς τῶν φύλων. Τὸ δωμάτιον ἦτο φωτισμένον, ἡκουσα δὲ γλυκεῖαν φωνήν.

— Γενεθιέβη, ἔλεγεν, αὔριον τὸ πρῶτον ὅταν ἐξυπνήσῃς, ἔλα νὰ μ' εἴπῃς μήπως ἐγένετο κανὲν δυστύχημα. Αὐτὴ ἡ θύελλα μὲ τρομάζει!...

Ἐπειτα ἤκουσα θύραν κλειομένην, καὶ εἶδον ὅτι τὸ φῶς ἡλαττώθη. Μετ' ὀλίγον ἤκουσα ὅτι προσήρχοντο εἰς τὴν Παυλίαν, τὴν προστατρίαν τῶν ναυτικῶν. Ἦκουον ἐν θρησκευτικῇ σιωπῇ καὶ προσυχήθην καὶ ἐγὼ ἐπίσης.

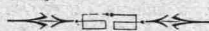
Ἐπειτα ἐπανήλθον εἰς τὴν ἀκτὴν τὰ δύο πλοῖα ἀπείχον μόλις δύο βολὰς ὀπλοῦ ἀπ' αὐτῆς. Ἀλλ' ἡ θάλασσα ἦτο τόσον μανιώδης, ὥστε οἱ ἀλιεῖς προσεπάθουν παντὶ σθένει, ὡς ἐφκίνοντο ἐκ τῶν ἔργων τῶν, διὰ νὰ μὴ πνιγῶν.

Πρὸς στιγμήν ὁ ἀνεμὸς ἔπαυσε νὰ συρίζῃ καὶ τότε ἠκούσθη ὑπόκωφον καὶ μακρυνὸν βομβουνητόν, ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους ἡ θάλασσα ὑψώθη ὡς ὄρος, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἤγγιζεν εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐπειτα τὸ μέγιστον αὐτὸ κύμα συνετρίβη ἀφρίζον καὶ ἤλθε κυλιόμενον μέχρι τῆς ἀκτῆς. Οἱ θεαταὶ τοῦ φοβεροῦ τούτου θαύματος ἔρρηξαν ἀπελπιστικὴν κραυγὴν. Τὰ δύο πλοῖα ὑψώθησαν ἐπὶ τοῦ κύματος καὶ εἶτα ἐχάθησαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἐπειτα πάλιν ἀνεφάνησαν, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένα. Ἐκτὸς τοῦ φοβεροῦ τούτου κύματος τὰ δύο πλοῖα εἶχον συγκρουσθῇ πρὸς ἀλλήλα καὶ ἔθραυσε τὸ μὲν τὸ δέ. Τὸ κύμα τ' ἀνῆρπασε καὶ τὰ ἔρριψεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἔπειτα ἐσπάρη ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ συμπαρέσυρε πάλιν τὰ πλοῖα καὶ τὰ ἔφερεν εἰς τὴν θάλασσαν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν. Ἐν τούτοις δεύτερον κύμα ὑψώθη, τὸ ὁποῖον τὰ ἔρριψε πάλιν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀλλὰ καθ' ὅλοκληρίαν κατὰ κεραμισμένην. Οἱ ἀλιεῖς, ἐκτὸς ἐνὸς ἀνδρὸς καὶ ἐνὸς παιδίου, ἐσώθησαν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπελπιστικῆς ἐκείνης στιγμῆς, ἐγὼ ἐσκεπτόμην πάντοτε τὴν γειτονίαν μου. Ἐπεθύμουνα παρουσιασθῇ εὐκαιρία ὅπως ἐπωφελῶς δεῖξω ἀφοσίωσιν. Ἡρώμην, ἀλλὰ μ' ἐρωτᾶ εὐγενῶν ψυχῶν, μ' ἐρωτᾶ αὐξανόμενον καὶ ἀνυψούμενον καὶ ὁ ὅποιος ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἡρωισμόν. Ἡ θάλασσα ἔφερε τὸ σῶμα τοῦ παιδίου.

[Ἐπὶ τὸ τέλος].

Ο ΗΛΙΟΣ

Εἰκὼν

Ἰδοὺ ὁ Ἐωσφόρος προβάλλει λαμπρὸς καὶ τὰ καλύπτοντα τὸν ὀρίζοντα τῆς δύσεως νέφη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐρυθροῦνται, ὡς σωροὶ πυρπολουμένου βράμβακος. Παννύχιος ἡ Ἥως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Τιθωνοῦ μείνας, νυσταλέα νῦν ἀνέρεται εἰς τοὺς αἰθέρας, ὅπως ἀγγεῖλη τοῖς θνητοῖς τὴν μέλλουσαν ἐμφάνισιν τοῦ φοβεροῦ ἀστέρου. Τηλαυγὴς ἀργυρὰ πόρπη συγκατεῖ ἐπὶ τοῦ παγκόσμιου στήθους τῆς τῆς ἀκρας κρακοχωρῶν πέπλου, ἀτημηλῆτως σκέπτοντος τὸ ἀγλαόν της σῶμα, ἡ δὲ μυρόεσσα κόμη της, μέχρι τῶν σφυρῶν της καθίκουσα, εἰς τέσσαρας διαιρεῖται ῥοδοπλέκτους βοστρύχους...

Ἰδοὺ οἱ μυκτῆρες τῶν χιονολεύκων ἵππων πῦρ καὶ καπνοὺς ἐξερρέουσιν τὸ

πῦρ λευκάζει τὰς ἀκρωρεῖας καὶ οἱ καπνοὶ καλύπτουσιν αὐτὰς εἰς ὁμίχλας μεταβαλλόμενοι... Ἰδοὺ οἱ τὴν νύκτα σελασφόροι κόσμοι σδύνουσιν ἐπὶ τῇ ἐμφάνει τοῦ καὶ ἡ σελήνη κρύπτεται ὑπὸ σινδόνην νεφῶν καὶ βιάζεται ὑπὸ τὴν γῆν νὰ κατέλθῃ· χάνεται ὁ Γαλαξίας καὶ αἱ ἐπὶ τὰ ἀδελφὰ παύουσι πρὸ τοῦ Ὀρίωνος νὰ ὑποχωρῶσι.

Δότε μοι λύραν ἐνθουσιώδους ποιητοῦ καὶ τὴν μελισταγῇ τῆς ἀηδόνος λαλιάν, ὅπως ψάλλω τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βασιλέως τῶν κόσμων. Κόσμοι, κλίνετε γόνυ πρὸ τοῦ λαμπροῦ ἀστέρου, κοιλάδες καὶ νάπαι, ζητήσατε τὰς ζωοπαρόχους ἀκτίνες τοῦ καὶ ἀγροί, ἐπικαλέσθητε τὸ ἔλεός του... Σὺ, ὑψηλὲ βουνέ, σκίρτησον ὑπὸ χαρᾶς ὅτι θὰ βέβης ἐσκαί τὰ λαμπρὰ ταῦτα θαύματα, δι' ὧν ἐπλουτίσθη ἡ γῆ καὶ μόνοι οἱ τοῦ θνητοῦ ἄς κλείωσιν ὀφθαλμοί, διότι θὰ κλεισθῶσι διὰ παντός καὶ θὰ στερηθῶσι τοιούτων μαγικῶν ἀπόψεων καὶ θελητικῶν εἰκόνων!...

ὦ! πτηνὰ καλλιφωνα, ἀπὸ τῶν βαθυφύλλων κλάδων ὑμνήσατε ἐπαξίως τὸν ζωοδότην φωστῆρα τῆς ἡμέρας. Νηρηίδες, ἐξέλθετε τῶν θαλασσίων σας ἄντρων καὶ σεῖς καλλίσφυροι ποιμενίδες ἀνέλθετε τὰς ῥάχεις τῶν βουνῶν καὶ τερπωλὴ πληρῶση τὰς καρδίας ἡμῶν· ἰδέτε καὶ εἰπέτε μοι θέλετε καλλίτερον τούτου ἐραστήν; βλέψατε καὶ ὠμολογήσατε, ὑπάρχει καὶ ἐν τοῦ φύλου σας πλάσμα, ὅπερ ν' ἀμιλλᾶται κατὰ τὴν ὠραιότητα πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦτον;

Κροτεῖ τὴν ἱσπλιγγά του καὶ οἱ ἀτίθαστοι αὐτοῦ ἵπποι, μασσόντες τοὺς χαλινούς μετὰ πεισμονῆς, δυσφοροῦσι, πλὴν ὑπήκουσι καὶ τὸν πάγχρυσον δίφρον ἐπὶ τῆς κεχαρμαγμένης ὁδοῦ ὀδηγοῦσιν· ὁρθεῖται ἐπ' αὐτοῦ οὗτος, ὥσπερ κατανοῶν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀξίαν του, ὑπερηφάνως ἐποπτεύων τὰ σύμπαντα, ἅτινα εἰς πρώτην τοῦ βλέμματός του ῥιπὴν ἐξαφανίζονται καὶ ὑποχωροῦσιν... Ἀστερόστικτος ταινία συγκατεῖ τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην καὶ δὲν τὴν ἀφίνει εἰς λεπτοὺς μεταξίνους θυσάνους νὰ διασκορπισθῇ, τὴν δὲ χρυσοπάρυφον χλαμίδα του κολποῖ ὁ ἀνεμὸς σιγηλῶς ἐπιπνέων... Ἡ μήτηρ του ἀφανὴς τὸν βλέπει, τῷ προσμειδᾷ καὶ ἄνθη τῆς Δήλου συλλέγουσα τὸν ῥαίνει δι' αὐτῶν ἐπαξίως...

ΑΝΑΡΕΑΣ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΕΒΟΥΡΓΙ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ τιμώμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ 60 διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῇ ἐξωτερικῇ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰτήσαντα, ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙ—ΤΥΠΟΓΡ. «ΚΟΡΙΝΘΟΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3